

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **N. V.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2011, č.j. OAM-382/VL-18-HA08/2009, **o udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á** .
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, a to v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Domáhal se přezkoumání napadeného rozhodnutí a poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že správní orgán porušil:

1. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti,
2. § 68 odst. 3 správního, neboť odůvodnění rozhodnutí jej nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy,
3. § 12 až § 14a zákona o azylu, jelikož má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, především pak na humanitární azyl, minimálně pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2, písm. d),
4. čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nerespektoval právo na rodinný život,
5. čl. 8 odst. 1 Úmluvy o mezinárodní ochraně dětí, jelikož porušil právo dítěte na zachování rodinných svazků.

Dále v žalobě uvedl, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v České republice žije celá jeho nejbližší rodina (manželka a starší syn od roku 1999 a nejmladší syn pak od roku 2008). Ke své rodině má silnou citovou vazbu a také morální i zákonné závazky. Má za to, že žalovaný správní orgán porušil především § 14a zákona o azylu, neboť nevzal v úvahu argumenty odůvodňující udělení doplňkové ochrany na základě existence možnosti způsobení vážné újmy definované v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy pro rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR. Rozpor shledává zejména s článkem 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod. Má za to, že odloučení od jeho dětí a manželky by není představovalo nerespektování jeho soukromého a rodinného života. Dále pak shledává rozpor s článkem 8 odst. 1 Úmluvy o mezinárodní ochraně dětí, jelikož se domnívá, že je porušováno právo dítěte na zachování rodinných svazků. Správní orgán nesprávně označil (strana 10 odst. 2 rozhodnutí MV ČR č.j. OAM-382/VL-18-HA08-2009) jeho mladšího syna za zletilého. N. V. T. se narodil X. V tomto problematickém věku dospívání pociťuje zvláště silnou odpovědnost za jeho nejen fyzický, ale zejména charakterový vývoj. Starší syn N. Q. V. (nar. X) v současné chvíli hledá uplatnění na trhu práce čili i on potřebuje oporu v obou rodičích. Jeho vztah s manželkou i s dětmi v minulých letech trpěl ustavičným cestováním za prací a správními vyhoštěními z ČR. V současné chvíli však všichni čtyři po delší době žijí společně a snaží se pošramocené vazby opětovně posílit. K prokázání svých tvrzení navrhoval žalobce provést svědeckou výpověď paní N. T. T. (manželka), N. Q. V. (starší syn) a N. V. T. (mladší syn).

[2] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, a především poukázal na to, že při hodnocení vycházel především z výpovědí žalobce ve správním řízení z nichž bylo zjištěno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu v ČR, jelikož zde hodlá setrvat se svojí rodinou, konkrétně s manželkou a dvěma syny. Poukázal na skutečnost, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými právními normami včetně jednotlivých článků mezinárodních úmluv. Vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu skutečností, za jehož účelem byl veden pohovor a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Odkázal na závěry

vydaného rozhodnutí, které byly dostatečně a srozumitelně odůvodněny a vyplývá z nich, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Žalobcovo přání zde žít legálně, nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Právní úprava pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., jehož institutů měl jmenovaný možnost využít. Navrhl žalobu zamítnout.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany a současně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Jmenovaný opakovaně žádá z důvodu legalizace svého pobytu v ČR o mezinárodní ochranu, jelikož zde hodlá setrvat se svojí rodinou. Žádost byla posuzována na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolů o pohovorech a informací z informačního systému Police ČR dále žalovaný vycházel konkrétně z Informace MZV čj. 103424-13/2008-LPTP ze dne 21.4.2008, k čj. MV-31648-1/OAM-2008, dále z Výroční zprávy Human Rights Watch 2011 z ledna 2011 a aktuální informací ČTK, Země světa, Vietnam“. Jmenovaný žadatel v průběhu řízení potvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, stejně jako nikdo jiný z jeho rodiny. Uvedl sice, že se v průběhu svého života zúčastnil ve vlasti mítinku na potlačení korupce ve Vietnamu, ale poté, co mu bylo na místní policii domluveno, že svých aktivit v tomto směru má zanechat, toto učinil. Správní orgán konstatuje, že ojedinělou účast na demonstraci nelze považovat za cílené uplatňování aktivit politického charakteru. Navíc k události mělo dojít již v letech 1994-1995 a žadatel poté ve své vlasti i nadále pobýval, stejně jako při svém návratu do vlasti v roce 2006. Otázka náboženského vyznání žalobce již byla řešena v rámci předchozího řízení o mezinárodní ochraně dne 29.5.2003 pod č.j. OAM-5008/VL-19-C10-2002. V souvislosti s vyznáním evangelické víry nevznikly žadateli problémy, které by svým charakterem, stupněm či opakovaností dosahovaly takové intenzity, že by jeho bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Správní orgán dospěl k závěru, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že v zemi své státní příslušnosti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a nedospěl k názoru, že žadatel byl ve své vlasti pronásledován z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebyly zjištěny ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu z důvodu sloučení rodiny či podmínky humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Žalovaný při posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel především z výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamské socialistické republice. Žadatel ve svých výpovědích uvedl, že při svém návratu do vlasti v roce 2006 neměl žádné potíže se státními orgány ani soukromými osobami, jejichž jednání by státní orgány

jeho vlasti trpěly. Jeho obava z návratu, konkrétně proto, že zde má dluhy, je irelevantní. Při posuzování otázky, zda účastníku řízení hrozí v případě návratu do jeho vlasti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, dospěl správní orgán, že nikoliv.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[5] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalobce v dubnu 2009 přijel do ČR nelegálně, za pomoci převaděčů. Ze své vlasti odjel asi 4.3.2009, nejdříve do Laosu, pak letecky do Bankoku a odtud letecky do Ruska, kde pobývala si jeden měsíc. Dále cestoval vlakem na Ukrajinu a vlakem na Slovensko a potom různě auty do ČR. Za tyto „služby“ zaplatil cca 3500 USD. Nelegálně cestoval proto, neboť když se naposledy vracel z ČR v roce 2004 nelegálním způsobem, v průběhu cesty mu vzali cestovní dokad. Tehdy se nevrátil přímo do Vietnamu, ale pobýval asi dva roky v Rusku, když pak se do Vietnamu vrátil, bylo mu řečeno, že jeho pas je registrován na ambasádě v Praze a bude nutné jej odsud vyžádat, tomu se chtěl vyhnout s ohledem na jeho účast na demonstracích ve Vietnamu. Dříve v ČR pobýval od 15.7.1997 do září 2004, původně na základě dlouhodobého pobytu, ale pak měl problémy kvůli svému podnikání-falešné značky, a tak o dlouhodobý pobyt přišel. Dále zde pobývat jako žadatel o azyl. Po zamítnutí žádosti o azyl, z ČR vycestoval. Dva roky pracoval v Moskvě, pomáhal svým krajanům na tržnici a někdy v roce 2006 se vrátil do Vietnamu, nikoliv však do původního bydliště. Do ČR se vrátil za svojí rodinou, neboť zde žijí jeho manželka a dva synové, ve věku 23 a 16 let věku na adrese P.4, H. 1176/12. Jeho mladší syn zde žije od prosince 2008. Žalobce v období 1996-1997 v severní části Vietnamu se účastnil protestních mítinků proti korupci v zemi a v souvislosti s tím, byl mnohokrát předvolán na policii na úrovni obce a okresní policie. Bylo mu zakázáno se těchto akcí zúčastňovat, a tak přestal. Také byl předvolán kvůli tomu, že vyznával evangelickou víru, protože jeho zeť je evangelický pastor. Původně byl buddhistou, ale vlivem zete konvertoval k evangelické víře. Jiná víra, než buddhistické vyznání, je ve Vietnamu považována za nebezpečnou. Na policii mu bylo pohroženo vězením pokud bude praktikovat svou víru. Poprvé do ČR přijel v únoru 1998, a aby mohl odjet, musel prodat dům. Přijel do ČR za přáteli a rodinou na turistické vízum na jeden rok, pak zde zůstal a začal podnikat. Po kontrole, kdy bylo zjištěno, že prodává falešné značky, dostal zákaz pobytu, proto prvně požádal o azyl v r. 2002. Opakované o něj žádá, protože zde žije jeho manželka a dva synové, žije s nimi ve společné domácnosti na adrese P. 4-L., Z. 765/11. Nyní jej živí manželka, on vypomáhá v domácnosti.

[6] Správní spis kromě žádosti o azyl ze dne 2.6.2009, protokolů o pohovoru k této žádosti ze dnů 9.6.2009, 2.7.2010 a 7.7.2011 a žádosti o udělení azylu ze dne 1.11.2022 a protokolu ze dne 26.3.2003 a správního rozhodnutí ze dne 29.5.2003

dále obsahuje informace o Human Rights Watch z ledna 2011, Informace MZV ze dne 21.4.2008, č.j. 103424-13/2008-LPTP.

[7] Soud neprovedl důkaz výsledkem rodinných příslušníků žalobce navrhovaných žalobcem, neboť dospěl k závěru, že s ohledem na obsah správního spisu, na věrohodnost tam založených zpráv, na obsah protokolů o pohovorech s žalobcem má dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Soud zohlednil i to, že navrhovaní svědci mají osobní vztah k žalobci i k věci samé.

[8] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[9] Ustanovení § 13 zákona o azylu upravuje azyl za účelem sloučení rodiny, kdy v první řadě je předpoklad, že žadatel je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[10] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č.j. 5 Azs 125/2005 - 46).

[11] Námitku žalobce, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil ust. § 3 správního řádu, soud neshledal důvodnou. Žalobci byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, byly zjišťovány okolnosti, které byly důvodem pro návrat do České republiky. Správní orgán při hodnocení věci vycházel i ze zpráv o situaci v zemi původu žalobce a žalobce byl s těmito zprávami s možnostmi se k nim vyjádřit, seznámen. S žalobcem byly vedeny tři pohovory v jeho mateřském jazyce.

[12] Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se ustanovení § 68 odst. 3 zákona č.

500/2004 Sb. Především nutno konstatovat, že takto formulovaná žalobní námitka je zcela obecná a není z ní patrné, jakými námitkami a návrhy účastníka se žalovaný nevypořádal. Tak jak již uvedeno v odstavci [11] tohoto rozsudku, žalovaný vyšel ze všech žalobcem uváděných skutečností a důvodů jeho odjezdu z Vietnamu. Všechny tyto důvody správní orgán vyhodnotil v závislosti ustanovení § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Žalovaný také prováděl dokazování za účelem zjištění stavu věci, o čemž svědčí zprávy o situaci ve Vietnamu ze kterých vycházel. Žalobce ve správním řízení byl s těmito zprávami seznámen, byl mu dán prostor k vyjádření se a nic k tomu nenamítal, tyto nezpochybnil a sám žádné nenavrhl. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[13] Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce ohledně splnění podmínek pro udělení azylu.

[14] Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud v první řadě odkazuje na odstavec 8 tohoto rozhodnutí. Nutno zdůraznit, že nebylo prokázáno, že žalobce opustil Vietnam z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce jak v žádosti o mezinárodní ochranu, tak i při pohovoru k této žádosti uvedl, že mimo jiné důvodem byla i obava z potíží v souvislosti s jeho účastí na demonstracích za demokratická práva a zkorumpovanosti státních úředníků, kterých se účastnil v letech 1996-1997 a problémy s vyznáním evangelické víry v roce 1994-1995, protože jeho zeť je evangelický pastor. V řízení o udělení azylu v roce 2003 uvedl, že Vietnam opustil ze tří důvodů: za první vyznával jiné náboženství než ostatní – Tin lanh, za druhé dvakrát se zúčastnil demonstrace proti korupci státních úředníků a byl proto předvolán na výbor a poučen, aby tak dále nečinil a za třetí, necítil se ve Vietnamu jako svobodný člověk. Pokud jde o otázku náboženství podrobněji uvedl, že toto vyznával od roku 1996 asi dva měsíce, když s kamarády rozdávali letáky. Po dvou měsících pro nesouhlas rodiny, přestal veřejně chodit rozdávat časopisy a přemlouvat lidi, ale tajně věřil dále.

[15] Přes výše uvedené problémy ve Vietnamu, žalobce se do své vlasti vrátil v roce 2006 a více jak dva roky tam žil a pracoval. Skutečnost, že ve své vlasti žil 2 roky bez toho, aby byl státními orgány jakýmkoliv způsobem popotahován za nesouhlas se stavem státní správy, kterou projevil svou účastí v letech 1996-1997 a vyznáváním evangelického náboženství, svědčí o tom, že žalobcem uváděné důvody v žádném případě nelze podřadit pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

[16] Pokud se týká ustanovení § 13 zákona o azylu, toto ustanovení slouží jako jedna z možností sloučení rodiny, a to v případě, že osoby nejsou, respektive nemusejí být uprchlíky ve smyslu ŽÚ1951. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit rozdělení rodiny proto, že u jednoho rodinného příslušníka jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a u jiného nikoli. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a ani není

rodinným příslušníkem azylanta. Azyl podle tohoto ustanovení může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které byl udělen azyl. V případě žalobce, jeho manželce a oběma synům by udělen dlouhodobý pobyt, nikoliv mezinárodní ochrana.

[17] Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, stáří a podobně. Takové důvody u žalobce shledány nebyly a konečně ani on sám takové netvrdil. Soud tedy neshledal pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

[18] Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Vietnamské socialistické republiky, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalobce opustil svou zemi, aniž by měl jakékoliv problémy se státními orgány.

[19] Stejně tak, nebyl shledán ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, byť toto ustanovení je koncipováno za účelem sloučení rodiny, dle kterého se rodinnému příslušníkovi osoba požívající doplňkové ochrany v případě

hodném zvláštního zřetele tato udělí. Udělení této formy mezinárodní ochrany by bylo možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany jeho manželce nebo nezletilému synovi. Protože však uvedení rodinní příslušníci žalobce na území České republiky pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nikoliv na základě pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, nelze žalobci doplňkovou ochranu udělit.

[20] Žalobce důvodnost své žádosti mimo jiné opřel i o naplnění článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Tento článek vyjadřuje právo každého na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Soud nemohl přisvědčit oprávněnost ani této žalobní námitce. Především soud k této otázce uvádí, že neposkytnutí mezinárodní ochrany, nejsou – li u žalobce splněny podmínky pro její udělení, nelze chápat jako porušení citovaného článku Úmluvy. Nakonec žalobce měl možnost svůj pobyt v ČR řešit jiným způsobem než vstupem do procedury udělení mezinárodní ochrany, a to řízením o udělení pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb. Nelze přehlédnout u žalobce situaci, že takto měl vyřešen pobyt v období let 1997 až 2002 a o tento přišel, neboť mu nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu odsouzení k podmíněnému trestu za porušování autorských práv.

[21] Stejně tak soud nepřisvědčil ani tvrzenému porušení čl. 8 odst. 1 Úmluvy o mezinárodní ochraně dětí z (pravděpodobně Úmluva o právech dítěte z roku 1989, publikována sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb.). Dle článku 8 odstavce 1 Úmluvy státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují respektovat právo dítěte na zachování jeho totožnosti, včetně státní příslušnosti, jména a rodinných svazků v souladu se zákonem a s vyloučením nezákonných zásahů. Soud zdůrazňuje, že jeho dva synové (jeden zletilý a jeden nezletilý) žijí se svou matkou v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce stmelení rodiny, na které poukazuje, nemůže řešit procedurou azylového řízení. Krajský soud v žádném případě nezpochybňuje žalobcem citované ustanovení Úmluvy z roku 1978, kterou je Česká republika vázána. Jakkoli je zájem dítěte dle této Úmluvy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a státy, které jsou smluví stranou Úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, nelze principy Úmluvy samy o sobě podřadit pod další důvody, nad rámec důvodů stanovených zákonem o azylu. V souvislosti s posuzováním této otázky nelze ani přehlédnout to, že t.č. starší syn je již zletilý (nar.1988) a mladšímu synovi je 17 let. Žalobce mimo Vietnam žije od roku 1997, výjma období let 2004 až 2009, kdy pobýval jednak v Rusku a jednak ve Vietnamu, avšak mimo své bývalé bydliště. V roce 1997, kdy přicestoval do ČR, byly jeho mladšímu synovi dva roky. Jeho děti zůstaly ve Vietnamu a mladší syn do ČR přijel až v roce 2008. Z těchto skutečností vyplývá, že žalobce osobně o své děti nepečoval a osobně se s nimi nestýkal. V době, kdy žalobce odjel do ČR v roce 1997, byly jeho mladšímu synovi dva roky a po čtrnácti letech se žalobce odvolává na ust. čl. 8 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte z důvodu potřeby jeho výchovy.

[22] Krajský soud uzavírá, že žalobce nemůže svoji situaci řešit zákonem o azylu. Jestliže v České republice pobýval v období 1997 až 2004 na základě povolení k dlouhodobému pobytu a o tuto výhodu přišel svým nezákonným jednáním, v jehož důsledku musel území ČR opustit, pak návrat do České republiky a legalizaci svého pobytu nemůže řešit zákonem o azylu. Soud dále poukazuje na to, že pokud situaci stěžovatele nelze podřadit pod ustanovení zákona o azylu, měl stěžovatel využít režimu zákona o pobytu cizinců, tím spíše pokud institutů tohoto zákona využívá jeho manželka a děti.

[23] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a podle § 51 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání se souhlasem účastníků řízení.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[25] Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 s.ř.s., dle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 25. dubna 2012

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně